

F.UA

femida.ua / Юридичний журнал

**ДЕОФШОРИЗАЦІЯ,
АБО ЧОМУ ПОТРІБНО ТЕРМІНОВО
МІНЯТИ СТРУКТУРУ
МІЖНАРОДНОГО БІЗНЕСУ**

с.07

**УКЛАДЕННЯ
ДОГОВОРУ
З РІЕЛТОРОМ:
ЩО ВАРТО ЗНАТИ**

с.13

КОСТЯНТИН ДОРОШЕНКО –
ІМЕННИЙ ПАРТНЕР АДВОКАТСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ
«ЛЕЩЕНКО, ДОРОШЕНКО І ПАРТНЕРИ»
АДВОКАТ – ЦЕ НЕ ПРОСТО МОЯ
ПРОФЕСІЯ, ЦЕ МІЙ – «LIFE STYLE»

с.28

**ДОСВІД,
ЯКОМУ МОЖНА ДОВІРЯТИ**

05

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ

ЯК ЗАХИСТИТИ
ВЛАСНИЙ КУЛІНАРНИЙ
РЕЦЕПТ? ОСОБЛИВОСТІ
ПАТЕНТУВАННЯ

07

ФІНАНСИ ТА ПОДАТКИ

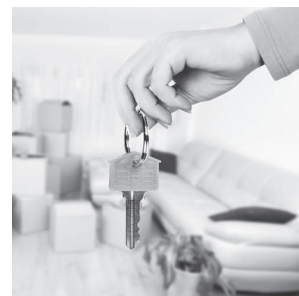
ДЕОФШОРИЗАЦІЯ, АБО
ЧОМУ ПОТРІБНО ТЕРМІНОВО
МІНЯТИ СТРУКТУРУ
МІЖНАРОДНОГО БІЗНЕСУ

10

МІЖНАРОДНЕ СПІВРІБІТНИЦТВО

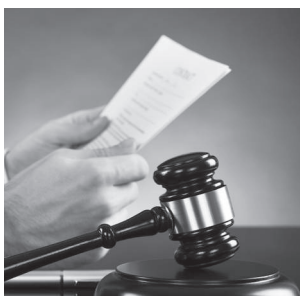
СПІЛЬНЕ ВИРОБНИЦТВО —
ШАНС ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО
КІНЕМАТОГРАФУ

13

НЕРУХОМІСТЬ

УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ
З РІЕЛТОРОМ: ЩО ВАРТО
ЗНАТИ

16

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАННЯ
РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ
В УКРАЇНІ

22

СІМЕЙНЕ ПРАВО

ШЛЮБНИЙ КОНТРАКТ:
ЗА І ПРОТИ

25

ДУМКА ЕКСПЕРТА

АДВОКАТУРА – БІЗНЕС
ЧИ МИСТЕЦТВО?

28

ІНТЕРВ'Ю

КОСТЯНТИН ДОРОШЕНКО:
«ДОПОМАГАТИ – ЦЕ БАЗОВИЙ
ПРИНЦИП ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА»

ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ:
ТОВ «БСВ Профменеджмент»

АВТОР ІДЕЇ ТА ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:
Надія Вороницька-Гайдак

ДИЗАЙН ТА ВЕРСТКА: Вікторія Піхота

АДРЕСА:

02140, м. Київ, вул. Бориса Гмири 1/2, оф. 141
тел.: (044) 568-00-77
моб. тел.: (067) 597-25-94

Передрук матеріалів можливий лише за наявності письмової згоди редакції. Думка редакції може не збігатись з думками авторів. Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці. У випадку виявлення поліграфічного браку для заміни примірника номера звертайтеся до редакції. З питань розміщення реклами звертайтеся до головного редактора.

Наклад: 1000 примірників.

FEMIDA.UA — журнал, який формує правову думку!

Свідectво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації: КВ № 18044-6894 Р

Розповсюджується по всій території України.

Видається з 2010 року.

Журнал виходить 5 разів на рік, видається у форматі А4, обсягом 32 сторінки

Головні цінності, які сповідує FEMIDA.UA — це створення комунікативного майданчика для адвокатів, юристів, суддів, науковців, представників бізнес-спільноти задля обговорення актуальних правових проблем та пошуку шляхів їх вирішення.

Шановні колеги!

Редакція юридичного журналу «FEMIDA.UA» запрошує вас виступити авторами статей, надати інтерв'ю та коментарі на професійну тематику.

Публікація в журналі «FEMIDA.UA», з одночасним розміщенням інформації на порталі <https://femida.ua/> — це можливість підтвердити свою експертність, статус, професійність, висловити свій погляд на актуальні правові питання, збагатитися новими знаннями та бути в курсі останніх змін в законодавстві.

Запрошуємо до співпраці!

Сподіваємося, що спільними зусиллями ми зможемо розвивати юридичну галузь.

З повагою,
редакція журналу

Початок 2019 року ознаменувався суттєвими змінами українського законодавства.

Вводяться нові інституції, переглядається судова практика, приймаються нові закони та проводяться інші реформи української правової системи.

До змін можна по-різному відноситись, але не рахуватись з процесами що відбуваються не може ніхто. Добре це чи погано, покаже час, а поки ми лише намагаємось пристосуватись жити та працювати в нових реаліях сьогодення.

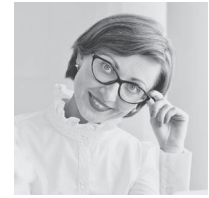
Змінюватись будемо і ми. Вже незабаром ви побачите новий формат FEMIDA.UA, який стане цікавішим та інформативнішим.

До зустрічі!

З повагою,
головний редактор
НАДІЯ ВОРОНИЦЬКА-ГАЙДАК

ЯК ЗАХИСТИТИ ВЛАСНИЙ КУЛІНАРНИЙ РЕЦЕПТ? ОСОБЛИВОСТІ ПАТЕНТУВАННЯ

МАРІЯ НАРОДЕНКО

Юрист,
патентний повірений

В реаліях сьогодення боротьба за першість на ринку спонукає відрізнятись від конкурентів, вигадуючи для цього нові механізми. Не виключенням є і харчова промисловість, адже у магазинах з'являються нові продукти, а в закладах харчування — нові страви. Виникає доцільне питання: чи можливо захистити себе від копіювання, адже конкурент не спить?

“

НАЙСИЛЬНИШИМ ЗАХИСТОМ РЕЦЕПТУРИ Є ОТРИМАННЯ ПАТЕНТІВ — АБО НА ВІНАХІД, АБО НА КОРИСНУ МОДЕЛЬ. ПЕВНУ КОМБІНАЦІЮ ІНГРЕДІЄНТІВ ТА ПРОПОРЦІЙ (СКЛАД) МОЖНА ЗАПАТЕНТУВАТИ ЯК ПРОДУКТ (ВИРІБ). ПРОЦЕДУРУ (ТЕХНОЛОГІЮ) ПРИГОТУВАННЯ СТРАВИ МОЖНА ЗАПАТЕНТУВАТИ ЯК СПОСІБ ВИГОТОВЛЕННЯ.

ПАТЕНТ НА РЕЦЕПТ ЗАЩИЩАЄ ВІД НЕДОБРОСОВІСНИХ КОНКУРЕНТІВ І ДОЗВОЛЯЄ СТЯГУВАТИ З НИХ КОМПЕНСАЦІЮ. ЯКЩО ВИ ВИЯВИЛИ КОПІЮВАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ АБО ПРОДУКТУ НА РИНКУ, ТО ПАТЕНТ ДАЄ ПРАВО ВИМАГАТИ ВІД КОНКУРЕНТА ПРИПИНЕННЯ ВИКОРИСТАННЯ, ВІДШКОДУВАННЯ УПУЩЕНОЇ ВИГОДИ АБО ВІДПОВІДНОЇ ЛІЦЕНЗІЙНОЇ ПЛАТИ.

не хоче поступатися місцем на ринку, адже масштабують свій бізнес шляхом продажу франшизи. Даний випадок варто розглядати у іншій темі — «патентного троллінгу».

Приклади цікавих патентів на рецепт:

- спосіб виготовлення карамельних цукерок (патент №83824);
- спосіб приготування енергетичної карамельної маси (патент №20036);
- спосіб і пристрій для отримання функціонального продукту із ягід у вигляді пасти з подрібненим насінням та оболонками і продукт, отриманий таким способом (патент №110064);
- кавовий напій швидкокорозчинний (патент №95957);
- зефір оздоровчого призначення (патент №94880);
- спосіб приготування яєчного омлету з беконом тривалого терміну зберігання (патент №94224);
- чизкейк «Особливий» зниженої енергетичної цінності (патент №91997);
- спосіб приготування вина плодово-ягідного десертного «Медова Жимолость» (патент №97040). ■

Дієвий спосіб захисту нових рецептів та продуктів — патентування. Чому саме патент, а не реєстрація авторського права? Важливо зрозуміти, що свідоцтво на авторське право захищає не саму суть технології і продукт, а лише форму викладення тексту рецепту.

Втім, таке свідоцтво може бути певною підстраховкою, поки йде оформлення прав на патент. Свідоцтво на авторське право отримати значно швидше, ніж патент.

Найсильнішим захистом рецептури є отримання патентів — або на винахід, або на корисну модель.

Певну комбінацію інгредієнтів та пропорцій (склад) можна запатентувати як продукт (вибір) — наприклад, салат чи напій. Процедуру (технологію) приготування страви можна запатентувати як спосіб виготовлення. Варто звернути увагу, що запатентованим може бути і нове застосування уже відомого продукту чи процесу.

Рецепт можна запатентувати як винахід лише у випадку, якщо він відповідає всім критеріям патентоздатності:

- новизна — рецепт має бути невідомим в світі до дати подання заявки або до дати її пріоритету; при цьому перевіряються не тільки запатентовані об'єкти, але і рішення, опубліковані у відкритих джерелах (книгах, періодичних виданнях, інтернет-ресурсах з описом рецептів);
- промислова придатність — рецепт дійсно може використовуватися для промислового виготовлення продуктів (страв);
- винахідницький рівень — рецепт для фахівця не є очевидним, тобто не впливає явно із рівня техніки.

Корисна модель повинна відповідати тільки двом умовам патентоздатності — новизні та промисловій придатності.

Також ці патенти передбачають різні строки охорони:

- корисна модель — 10 років;
- винахід — 20 років.

Права на запатентований рецепт можуть належати як юридичній, так і фізичній особі. Але автором патенту може бути тільки фізична особа.

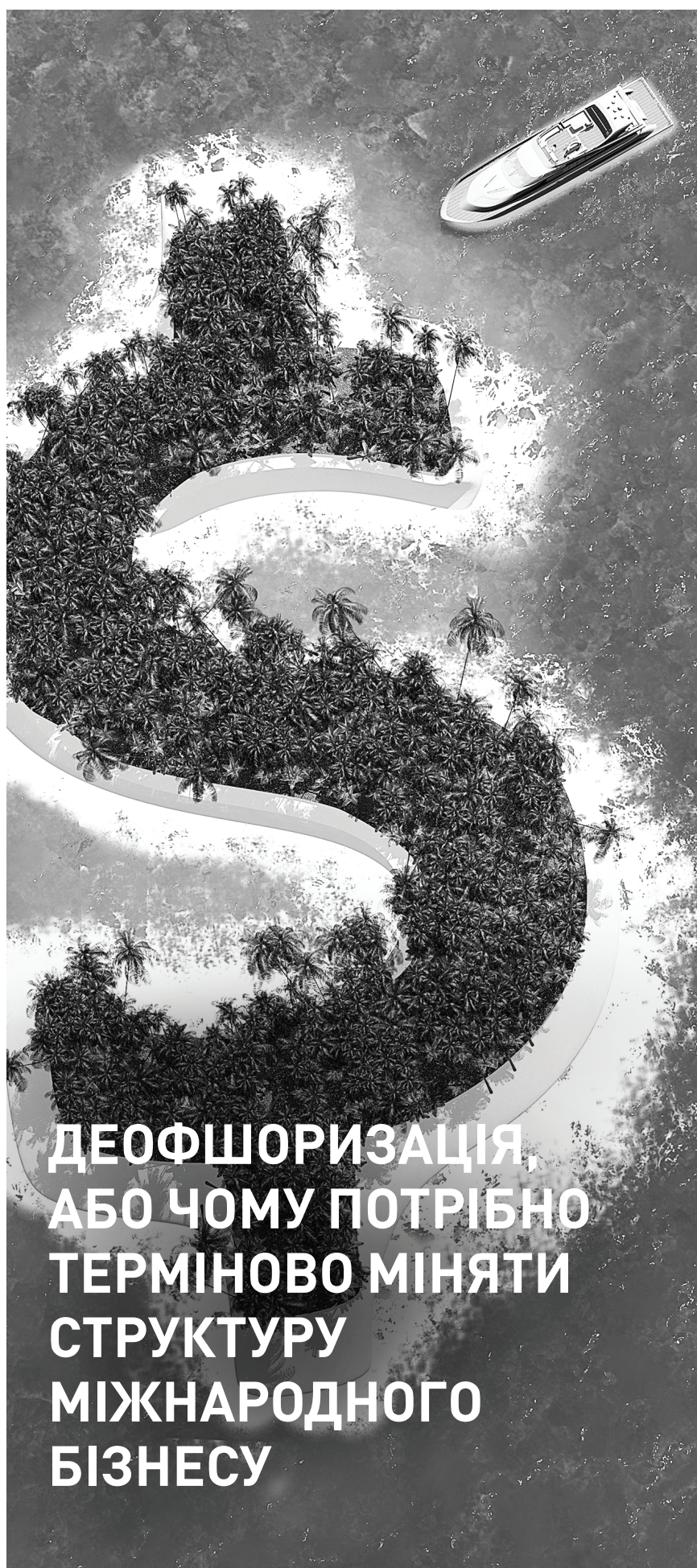
Патент на рецепт захищає від недобросовісних конкурентів і дозволяє стягувати з них компенсацію. Якщо ви виявили копіювання технологічного процесу або продукту на ринку, то патент дає право вимагати від конкурента припинення використання, відшкодування упущеної вигоди або відповідної ліцензійної плати. Це та сума, яку власник патенту міг би отримати, надавши порушнику ліцензію. Або стягнення з порушника прибутку, який неправомірно отримав він, а не ви.

Окрім того, ніхто не відміняв звичайну комерційну вигоду — вдалий рецепт можна просто вигідно продати.

Варто пам'ятати, що патенти мають територіальний характер. Тобто, маючи лише український патент, ви не можете забороняти використовувати ваші рецепти на території інших країн. Необхідно отримати захист і там.

Останнім часом патенти на харчові продукти активно стають предметом патентних спорів, так як схожих рецептів багато, але кожен хоче бути монополістом.

Цікавим прикладом патентного спору на рецептуру є судовий спір між «Майстернею карамелі» (Львів) та «Lol&Pop» (Київ). Кожен є власником патентів на схожі технології виготовлення карамелі, але ніхто

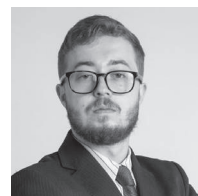

ДЕОФШОРИЗАЦІЯ, АБО ЧОМУ ПОТРІБНО ТЕРМІНОВО МІНЯТИ СТРУКТУРУ МІЖНАРОДНОГО БІЗНЕСУ

МАКСИМ АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ

Адвокат
ЮК Synegor Law Firm

МИКОЛА ПУШИНСЬКИЙ

Юрист
ЮК Synegor Law Firm

Деофшоризація — світова тенденція, спрямована на боротьбу з приховуванням доходів підприємств, які формально належать компаніям, що знаходяться в офшорах.

“

ЗА ДОПОМОГОЮ ПРАВИЛЬНО СТРУКТУРОВАНОЇ ОФШОРНОЇ КОМПАНІЇ МОЖНА ДОСЯГТИ НАСТУПНИХ ЦІЛЕЙ: ЗАХИСТ ВЛАСНОСТІ, АНОНІМНІСТЬ І КОНФІДЕНЦІЙНІСТЬ, ПОЛЕГШЕНА ЗВІТНІСТЬ. НАПРЯМКИ І БАЗОВІ ПРИНЦИПИ ДЕОФШОРИЗАЦІЇ РОЗРОБЛЯЄ ГРУПА РОЗРОБКИ ФІНАНСОВИХ ЗАХОДІВ БОРотьБИ З ВІДМИВАННЯМ ГРОШЕЙ (FATF).

Основна мета використання офшорів — оптимізація податків. За допомогою правильно структурованої офшорної компанії можна також досягти наступних цілей: захист власності, анонімність і конфіденційність, полегшена звітність. Напрямки і базові принципи деофшоризації розробляє, зокрема, Група розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF). Ця міжурядова організація займається виробленням світових стандартів в сфері протидії відмиванню злочинних доходів.

Ще однією організацією, яка координує базові напрямки деофшоризації, є Організація економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР). Дана організація веде список країн і територій, які не надають інформацію про податкові й фінансові операції зареєстрованих в них юридичних осіб. Члени ОЕСР приймають фінансові та фіскальні санкції щодо вказаних країн. Вищевказані та інші організації активно розробляють нормативні акти, спрямовані на нейтралізацію юрисдикцій, які дають можливість оптимізувати податки.

Основними напрямки деофшоризації є:

- впровадження правил про контрольовані іноземні компанії (KIK);
- впровадження механізмів міжнародного автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки в податкових цілях, механізми міжнародного автоматичного обміну інформацією про бенефіціарних власників компаній і бенефіціарів трастів;
- активне міжнародне впровадження Плану BEPS;
- впровадження положень Конвенції MLI.

КОНТРОЛЬОВАНІ ІНОЗЕМНІ КОМПАНІЇ

Наприкінці 2018 року Міністерство фінансів України презентувало проект Закону «Про внесення змін до Податкового кодексу України з метою імплементації Плану протидії розмиванню бази оподаткування і виведенню прибутків з-під оподаткування». Законопроект є досить об'ємним і пропонує внести значні зміни щодо багатьох питань, пов'язаних із оподаткуванням.

Одним із нововведень цього законопроекту є запровадження поняття «контрольовані іноземні компанії» і правового регулювання вказаного поняття (закріплено пунктом 392.1. ПКУ). Так, контрольованою іноземною компанією визнається будь-яка юридична особа, зареєстрована в іноземній державі або території, яка визнається такою, що знаходиться під контролем фізичної особи — резидента України відповідно до правил, визначених ПКУ. Суть правил KIK полягає в оподаткуванні скоригованого прибутку іноземних компаній на рівні українських податкових резидентів — фізичних осіб — контролюючих осіб. Такими вважаються фізособи-резиденти України, котрі є бенефіціарними власниками KIK. Платником податку стосовно прибутку контрольованої іноземної компанії є контролююча особа.

Вказані зміни, ймовірно, запрацюють уже в 2019 році. Таким чином, запропонованим законопроектом, разом з очікуваним підписанням міжнародної угоди про автоматичний обмін податковою інформацією, впроваджується правовий механізм

для підвищення прозорості бізнесу. На платників податків покладається ціла низка обов'язків, за невиконання яких настає досить суттєва фінансова відповідальність.

СПІЛЬНИЙ СТАНДАРТ ЗВІТНОСТІ

Спільний стандарт звітності (CRS) передбачає щорічний автоматичний обмін податковою інформацією між державами-членами Багатосторонньої конвенції про співпрацю між компетентними органами з питань автоматичного обміну інформацією за стандартом CRS (Конвенція МСМ).

Механізм функціонування CRS такий: банки збирають інформацію про фінансову діяльність за рахунками фізичних осіб і корпоративними рахунками компаній та передають її податковим органам своєї країни, які направляють цю інформацію у країну податкового резидентства власника такого рахунку.

Інформація, яка підлягає автоматичному обміну: ім'я, адреса, податковий номер, дата та місце народження (для фізичних осіб); інформація про компанію та її бенефіціарів (для юридичних осіб); країна резидентності; номер рахунку; назва та ідентифікаційний номер фінансової устави, в якій відкрито рахунок; баланс на рахунок; загальна сума нарахованих дивідендів, відсотків, роялті та доходів від продажу фінансових активів.

Станом на сьогодні Україна не здійснює обмін інформацією, але перебуває в процесі погодження CRS і, ймовірно, протягом невеликого періоду часу обмін інформації таки запрацює.

СЬОГОДНІ УКРАЇНСЬКІ ФІСКАЛЬНІ ОРГАНИ, А ТАКОЖ МІЖНАРОДНІ СТРУКТУРИ ТА БАНКИ, ВТІЛЮЮТЬ В ЖИТТЯ ТА ПРОДОВЖУЮТЬ ЗАПРОВАДЖУВАТИ ЗАХОДИ, ЩО МАЮТЬ НАСЛІДКОМ УНЕМОЖЛИВЛЕННЯ ВИКОРИСТАННЯ ОФШОРІВ.

ПЛАН BEPS

Base erosion and Profit Shifting — план Організації економічного співробітництва та розвитку щодо розробки заходів протидії розмиванню податкової бази та виведенню прибутку. План BEPS передбачає 15 кроків та є багатостороннім механізмом боротьби із податковим плануванням, спрямованим на уникнення зменшення податкової бази та протидію переміщенню оподаткованого прибутку до юрисдикцій з більш сприятливим режимом оподаткування. Україна приєдналась до BEPS, а Міністерство фінансів України розробило Рекомендації з реалізації плану дій з BEPS, в яких визначено кроки по реалізації мінімальних стандартів Плану. Мінімальні стандарти були створені для боротьби з проблемами у випадках, коли бездіяльність з боку однієї країни може призвести до негативних наслідків в інших країнах. Положення Плану стосуються пільгових податкових режимів та обміну інформацією; запобігання наданню податкових пільг у міжнародних угодах; перегляду підходу до звітів про трансфертне ціноутворення; вирішення конфліктів. Сьогодні на основі положень BEPS в Україні досить до-

сконало розроблені правила трансфертного ціноутворення (стаття 39 ПКУ).

КОНВЕНЦІЯ MLI

У 2018 році Україною підписано Багатосторонню конвенцію щодо виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази і виведенню прибутку з-під оподаткування (MLI). Приєднання до цього міжнародного документу надає змогу внести зміни до більшості чинних конвенцій про уникнення подвійного оподаткування — Україна задекларувала намір змінити 77 діючих конвенцій. Також Конвенція MLI передбачає запровадження Тесту основної мети (Principle Purpose Test) у більшості країн, включаючи Україну.

Мета зазначених нововведень — запобігання несправедливому застосуванню пільг за податковими угодами. Пільги за податковою угодою між двома юрисдикціями не надаватимуться стосовно прибутку чи капіталу, якщо є підстави вважати, що отримання такої пільги було однією з основних цілей транзакції/операції або створення структури.

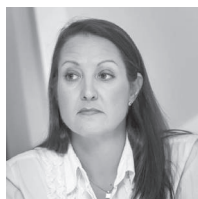
На виконання Конвенції MLI Міністерством фінансів України було розроблено вищевказаний законопроект щодо імплементації Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування.

Законопроектом передбачено доповнити статтю 39 ПКУ пунктом 39.2.1.10, згідно якого контролюючий орган під час визначення обсягу оподаткованого прибутку платника податків, який здійснює контрольовані операції, має право не

враховувати для цілей розрахунку податкових зобов'язань такого платника податків фінансові та економічні результати контрольованих операцій у разі одного з таких випадків:

- відсутня розумна економічна причина (ділова мета) здійснення таких операцій;
- проведення операції не передбачає приріст (збереження) активів платника податків та/або їх вартості, а також створення умов для такого приросту (збереження) в майбутньому;
- головною ціллю або однією із головних цілей контрольованих операцій є несплата (неповна сплата) суми податків та/або зменшення обсягу оподаткованого прибутку платника податків. За відсутності розумної економічної причини (економічної вигоди) та/або ділової мети в результаті здійснення контрольованої операції для цілей оподаткування така операція буде вважатися такою, що не відбулася.

Підсумовуючи все вказане, можна зробити висновок, що сьогодні українські фіскальні органи, а також міжнародні структури та банки, втілюють в життя та продовжують запроваджувати заходи, що мають наслідком унеможливлення використання офшорів, блокування банківських трансакцій з офшорами, донарахування податків для українських компаній у разі їх роботи із офшорами з метою ухилення від сплати податків. Така ситуація викликає необхідність змінювати структуру роботи бізнесу з метою його захисту та уникнення негативних фіскальних наслідків, а також втрати коштів на банківських рахунках. ■

ВІКТОРІЯ ПРОЖЕПЮРКО

Юрист

Останні дослідження Європейської кінематографії показали, що копродукція грає особливо позитивну роль для розвитку молодого кінематографа.

СПІЛЬНЕ ВИРОБНИЦТВО ФІЛЬМІВ ДОЗВОЛЯЄ РОЗШИРИТИ КІНОРИНОК В КРАЇНІ І ВИЙТИ ЗІ СВОЇМ КІНО НА РИНОК ІНОЗЕМНИЙ. УГОДА ПРО СПІЛЬНЕ КІНОВИРОБНИЦТВО ОБОВ'ЯЗКОВО МАЄ МІСТИТИ УМОВУ ПРО «РОЗПОДІЛ ТЕРИТОРІЙ».

СПІЛЬНЕ ВИРОБНИЦТВО – ШАНС ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО КІНЕМАТОГРАФУ

Копродукція (від англ. co-production, спільне виробництво, співпродукція) — це виробництво й фінансування продукту (наприклад, фільму) двома або більше продюсерськими компаніями.

Оскільки до числа молодих можна віднести і український кінематограф, що швидко відроджується останніми роками, то розвивати копродукційні проекти в Україні теж дуже важливо. Розглянемо спільне кіновиробництво з різних точок зору.

ІНОЗЕМНІ РИНКИ

Спільне виробництво фільмів дозволяє розширити кіноринок в країні і вийти зі своїм кіно на ринок іноземний.

Угода про спільне кіновиробництво обов'язково має містити умову про «розподіл території». Іншими словами, кожній стороні копродукції надаються права на певні території. Як мінімум, кожен учасник бере територію своєї країни.

Що це означає? Наприклад, в копродукції беруть участь три країни — Україна, Франція і Німеччина. Це означає, що в країнах-учасниках цієї угоди гарантовано буде прокат вашого фільму. Решту території «всього світу» сторони найчастіше визначають як спільну територію і при отриманні доходів з цих територій розподіляють їх пропорційно процентному відношенню частин копродукції.

СПРАВЖНІ ПРОФЕСІОНАЛИ

Спільне кіновиробництво фільмів привертає на ринок професійних зарубіжних експертів, що прискорює його розвиток. З правової точки зору режим копродукції сильно спрощує

процес залучення іноземних асів — як мінімум тим, що дозволяє уникнути необхідності отримання дозволу на роботу для іноземного громадянина.

МОЖЛИВОСТІ ФІНАНСУВАННЯ

Спільне кіновиробництво в більшості випадків вимагає меншого обсягу національної підтримки, оскільки у кожного копродюсера є можливість звернутися до свого органа фінансування кіновиробництва. Кожен із копродюсерів апелює до свого фонду фінансування кіно в межах своєї частини бюджету.

ПІЛЬГОВИЙ РЕЖИМ

Проекти, які отримують статус спільного кіновиробництва (копродукції), отримують всі пільги, що надаються країнами для національних фільмів, тобто прирівнюються до національних фільмів.

У кожній країні пільги різні. Зокрема, в Україні до 1 січня 2023 року звільняються від обкладення податком на додану

вартість операції з постачання національних фільмів, визначених Законом України «Про кінематографію», виробниками, демонстраторами та розповсюджувачами національних фільмів, а також постачання робіт та послуг з виробництва національних фільмів, виготовлення архівного комплексу вихідних матеріалів фільмів.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ КОПРОДУКЦІЇ

Правова основа для роботи в копродукції — Європейська Конвенція про спільне кіновиробництво, яку підписали і ратифікували 43 країни. Вона

“

ПРОЕКТИ, ЯКІ ОТРИМУЮТЬ СТАТУС СПІЛЬНОГО КІНОВИРОБНИЦТВА (КОПРОДУКЦІЇ), ОТРИМУЮТЬ ВСІ ПІЛЬГИ, ЩО НАДАЮТЬСЯ КРАЇНАМИ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ФІЛЬМІВ, ТОБТО ПРИРІВНЮЮТЬСЯ ДО НАЦІОНАЛЬНИХ ФІЛЬМІВ.

була підписана у 1992 році, а в 2017-му прийнято нову, більш сучасну Конвенцію, яка застосовується паралельно з попередньою до тих пір, поки не буде повністю підписана та ратифікована.

Для отримання статусу спільного виробництва кінематографічний твір має бути створено принаймні трьома співпродюсерами, зареєстрованими на території трьох різних Договірних Сторін. Однак

в цьому випадку їх загальний внесок не повинен перевищувати 30% загальних витрат.

Також твір має відповідати визначенню «європейський кінематографічний твір», викладеному в Додатку II до Конвенції. В цьому Додатку представлені ознаки і бали до них — для визнання твору «європейським» необхідно набрати 15 балів.

Коли вищезгадані умови виконані, Конвенція прирівнює всі спільно вироблені фільми, які отримали попереднє схвалення компетентних органів Договірних Сторін, до національних фільмів, тобто вони користуються перевагами, наданими останнім.

Конвенція також регулює такі аспекти:

- мінімальна і максимальна частка внеску кожного співпродюсера;
- право кожного співпродюсера на спільне володіння оригінальним негативом фільму і фонограми;

— загальний баланс вкладеного капіталу та технічної і творчої участі;

— заходи Договірних Сторін щодо сприяння виробництву та експорту кінематографічних творів;

— право кожної Договірної Сторони вимагати його остаточну версію на одній із її мов.

За даними Європейської комісії на 2016 рік, в період з 2011 по 2015 року найбільшими учасниками спільного кіновиробництва були Франція, Німеччина, Італія, Іспанія та Великобританія. Більшість спільних виробництв здійснювалися між державами-членами Європейського Союзу.

Проекти копродукції, що мають європейського партнера, отримують своєрідну гарантію якісного виконання і завершення в строк. Саме тому спільне виробництво — шанс для українського кінематографу вийти на світовий рівень. ■

“

ПРОЕКТИ КОПРОДУКЦІЇ, ЩО МАЮТЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРТНЕРА, ОТРИМУЮТЬ СВОЄРІДНУ ГАРАНТІЮ ЯКІСНОГО ВИКОНАННЯ І ЗАВЕРШЕННЯ В СТРОК. САМЕ ТОМУ СПІЛЬНЕ ВИРОБНИЦТВО — ШАНС ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО КІНЕМАТОГРАФУ ВИЙТИ НА СВІТОВИЙ РІВЕНЬ.

УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ З РІЕЛТОРОМ: ЩО ВАРТО ЗНАТИ

АЛІНА МАЗУР

Юрист
ТОВ «Консультаційний
центр нерухомості,
оцінки та права»

Щодня ми стикаємось з різними видами договорів, і кожен з них має свої особливості, які необхідно враховувати при укладенні. Не є виключенням і договір про надання послуг зі спеціалістами по нерухомості (так званими ріелторами).

“

**ДОГОВІР ПРО НАДАННЯ ПОСЛУГ
МОЖЕ СТОСУВАТИСЯ ЯК
ПРОДАЖУ, ТАК І КУПІВЛІ (ПОШУКУ)
НЕРУХОМОСТІ.**

Даний договір набирає все більше популярності. Це пов'язано з тим, що власники об'єктів нерухомості розуміють: працюючи з одним спеціалістом, можна отримати більш ефективний результат.

Договір про надання послуг може стосуватися як продажу, так і купівлі (пошуку) нерухомості. Розглянемо особливості кожного із цих видів договорів детальніше.

Якщо звернутися до законодавства, то за договором про надання послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену послугу, якщо інше не встановлено договором (ч. 1 ст. 901 ЦК України). Відповідно до Цивільного та Господарського кодексів України істотними умовами договору є сторони, предмет, ціна (винагорода) та строк дії договору.

Даний договір є двостороннім (оскільки створює права та обов'язки для обох сторін). Сторонами є виконавець і замовник. Ними можуть бути фізичні особи, фізичні особи — підприємці, юридичні особи.

ОСКІЛЬКИ ДОГОВІР ПРО НАДАННЯ ПОСЛУГ Є ДВОСТОРОННІМ, ТО КОЖНА ЗІ СТОРІН МАЄ СВОЇ ОБОВ'ЯЗКИ ТА ПРАВА. ОСНОВНИМ ОБОВ'ЯЗКОМ ВИКОНАВЦЯ Є ОСОБИСТЕ Й НАЛЕЖНЕ НАДАННЯ ПОСЛУГИ (ПОСЛУГ) ВІДПОВІДНО ДО ДОМОВЛЕНОСТЕЙ ІЗ ЗАМОВНИКОМ.

Бажано, щоб виконавцем виступила ФОП або юридична особа, оскільки необхідно, щоб такі особи були зареєстровані офіційно та мали дозвіл від держави на види діяльності щодо надання послуг з нерухомим майном. Такі види діяльності вказуються у Єдиному державному реєстрі юридичних, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (ЄДР).

Документами, що підтверджують статус ФОП та юридичної особи, є виписка з ЄДР. Такі дані необхідно вказувати в договорі. Для юридичних осіб, окрім виписки з ЄДР, важливими документами є статут та наказ на призначення директора. Саме ці документи підтверджують повноваження особи, а також наявність або відсутність обмежень на підписання договору.

Не менш важливим є документ про підтвердження податкового статусу ФОП та юридичної особи, в якому прописується податковий статус виконавця. Замовником договору може бути фізична або юридична особа. При підписанні договору необхідно вказувати повністю прізвище, ім'я та по батькові власника, його паспортні дані та обов'язково реєстраційний номер облікової картки платника податків (найважливіший елемент у реквізитах фізичної особи, оскільки тільки через нього можна перевірити особу та її податковий статус).

Наступна умовою договору — предмет, яким є послуга. Послугами у договорах про надання послуг зі спеціалістами по нерухомості є:

— у разі пошуку для оренди — виконавець зобов'язується сприяти пошуку замовнику об'єкта оренди під його запит;

— у разі продажу — виконавець зобов'язується сприяти продажу об'єкта нерухомості;

— у разі пошуку на купівлю — виконавець зобов'язується надати замовнику послуги з придбання об'єкта нерухомості;

— у разі здачі в оренду — виконавець зобов'язується надати замовнику послуги зі здачі об'єкта нерухомості.

Якщо договір укладається з власником об'єкта нерухомості, якому необхідно здати або продати об'єкт нерухомості, то в предмет договору включається: адреса та характеристики об'єкта нерухомості (орієнтовні параметри об'єкта — загальна площа та житлова площа). Такі дані вказані у правовстановлюючому договорі (договір купівлі-продажу, дарування тощо) та технічному паспорті. Ці дані треба прописати в договорі задля підтвердження, що спеціаліст по нерухомості продає саме ту чи іншу квартиру.

У разі пошуку об'єкта нерухомості для оренди або купівлі вказуються орієнтовні характеристики того об'єкту, який треба знайти.

Оскільки договір про надання послуг є двостороннім, то кожна зі сторін має свої обов'язки та права. Основним обов'язком виконавця є особисте й належне надання послуги (послуг) відповідно до домовленостей із замовником. Вимога особистого надання послуги виконавцем пов'язана з характером його особистої діяльності, на які зважає замовник. Найважливіший обов'язок замовника полягає в тому, що він зобов'язується оплатити виконавцеві надану послугу (ч. 1 ст. 903 ЦК України). Це може бути сума як фіксована, так і у відсотках.

За взаємною згодою сторони можуть вказати й інші права та обов'язки.

Важливою умовою є також термін дії договору, який може бути різний — місяць, рік тощо. Договір вважається дійсним з моменту його підписання і діє до дати, до якої сторони дійшли згоди. Зобов'язання за договором діють до повного їх виконання.

Окремими розділами у договорі прописується відповідальність сторін та порядок вирішення спорів. Можна вказати штраф та пеню за невиконання або неналежне виконання замовником вимог договору.

Звичайно, можуть бути й індивідуальні та додаткові умови в контексті відповідальності. Їх теж треба чітко прописати, щоб було підтвердження домовленостей.

У «Прикінцевих положеннях» або «Інших умовах» можна зафіксувати кількість примірників, які отримують сторони, особливі умови, які обумовили сторони між собою, тощо.

Наприкінці договору вказуються реквізити:

- для фізичних осіб — прізвище, ім'я та по-батькові, паспортні дані, реєстраційний номер облікової картки платника податків;
- для юридичних осіб — найменування товариства, місцезнаходження товариства, дата виписки з ЄДР, документ (номер та дата), який підтверджує податковий статус, реквізити банківського рахунку (назва банку, розрахунковий рахунок, МФО);
- для ФОП — прізвище, ім'я та по-батькові, дата виписки з ЄДР, податкова адреса, де буде відбуватися підприємницька діяльність, документ (номер та дата), який підтверджує податковий статус, реквізити банківського рахунку (назва банку, розрахунковий рахунок, МФО).

Не менш важливий документ при купівлі об'єкта нерухомості — акт про огляд об'єктів. У цьому документі прописуються адреси, ціни та особливості об'єктів нерухомості, які виконавець по-

казав замовнику, а також їх підписи. Варто визначити все детально, щоб показати замовнику кінцеві результати роботи. Обов'язковим документом (додатком до договору) є акт наданих послуг. Цей документ підписується після виконаних робіт з замовником, є необхідним на завершальному етапі надання послуги. Цим актом сторони підтверджують, що після наданої послуги претензій один до одного вони не мають. У акт вписуються реквізити сторін, номер та дата договору. Фіксується, що виконавець надав, а замовник прийняв послуги, які зазначені у договорі, вказується остаточна вартість послуг, яка сплачується у строки, зазначені у договорі. Також зазначається, що виконавець виконав умови договору належним чином та в повному обсязі.

Отже, договір про надання послуг зі спеціалістами по нерухомості має ряд особливостей. Задля профілактики негативних наслідків з обох сторін необхідно врахувати усі пункти, які мають суттєве значення. ■

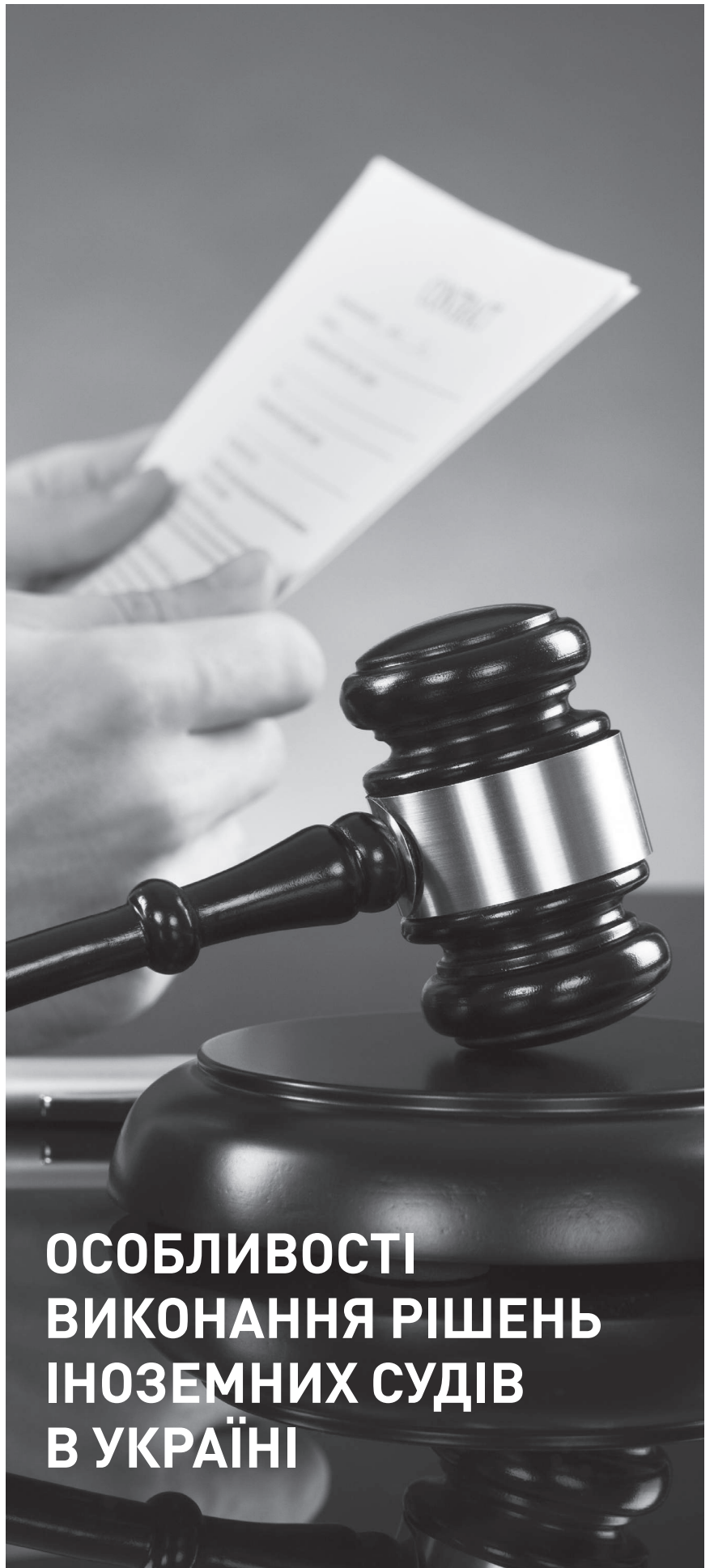
ВІКТОРІЯ НЕГОДА

Адвокат
Femida Legal Association

Конституцією України встановлено, що саме держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку. Зважаючи на євроінтеграцію України та українського бізнесу, все частіше виникає необхідність у легалізації рішень іноземних судів на території нашої країни.

ЗА ЗАГАЛЬНИМ ПРАВИЛОМ, СУДОВЕ РІШЕННЯ, ЯКЕ НАБРАЛО ЗАКОННОЇ СИЛИ, МОЖЕ БУТИ ВИКОНАНО ЛИШЕ В МЕЖАХ ТІЄЇ ДЕРЖАВИ, СУД ЯКОЇ ПОСТАНОВИВ ЦЕ РІШЕННЯ. З РОЗВИТКОМ СПІВПРАЦІ МІЖНАРОДНОЇ СПІЛЬНОТИ ДЕДАЛІ АКТУАЛЬНІШИМ СТАЄ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД ЛЮДИНИ НА ТЕРИТОРІЇ БУДЬ-ЯКОЇ ДЕРЖАВИ.

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ В УКРАЇНІ

За загальним правилом, судові рішення, яке набрало законної сили, може бути виконано лише в межах тієї держави, суд якої постановив це рішення. У той же час, з розвитком співпраці міжнародної спільноти дедалі актуальнішим стає питання захисту прав та основоположних свобод людини на території будь-якої держави. В Україні виконання рішень іноземних судів регулюється розділом IX Цивільного процесуального кодексу України (ЦПК).

Відповідно до статті 462 ЦПК України, рішення іноземного суду (суду іноземної держави, інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних справ) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності. У разі, якщо визнання та виконання рішення іноземного суду залежить від принципу взаємності, вважається, що він існує, оскільки не доведено інше.

Постановою Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» від 24 грудня 1999 року №12 передбачено, що суди повинні з'ясувати наявність міжнародних договорів про взаємне надання правової допомоги між Україною і державою, про визнання й виконання рішення суду чи арбітражу якої на дійшло клопотання.

МІЖНАРОДНІ УГОДИ

На сьогодні є чинними, зокрема, такі міжнародні договори з питання виконання судових рішень іноземних судів, які уклала Україна або до яких вона приєдналась:

- Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах, укладена державами-членами СНД у м. Мінську 22 січня 1993 року (Мінська Конвенція);
- Угода про порядок вирішення спорів, пов'язаних зі здійсненням господарської діяльності, підписана урядами держав-учасниць СНД у м. Києві 20 березня 1992 року (Київська Угода);
- Конвенція про визнання й виконання іноземних арбітражних рішень, укладена у м. Нью-Йорку в 1958 року (Нью-Йоркська Конвенція);
- Європейська конвенція про зовнішньоторговельний арбітраж, підписана в м. Женеві 21 квітня 1961 року, ратифікована Верховною Радою УРСР 25 січня 1963 року (Європейська конвенція);
- двосторонні договори України про правову допомогу та правові відносини в цивільних і кримінальних справах (станом на 2019 рік таких договорів укладено 6).

Згідно із Законом України від 12 вересня 1991 року «Про правонаступництво України» (ст. 7) та нотами України, надісланими в січні 1994 року до посольств іноземних держав, з якими у СРСР були двосторонні договори про правову допомогу, про застосування цих договорів щодо України, поки обидві сторони не домовляться про інше, а також

**РІШЕННЯ ІНОЗЕМНОГО СУДУ
ВИЗНАЮТЬСЯ ТА ВИКОНУЮТЬСЯ
В УКРАЇНІ, ЯКЩО ЇХ ВИЗНАННЯ
ТА ВИКОНАННЯ ПЕРЕДБАЧЕНО
МІЖНАРОДНИМ ДОГОВОРОМ,
ЗГОДА НА ОБОВ'ЯЗКОВІСТЬ ЯКОГО
НАДАНА ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ
УКРАЇНИ, АБО ЗА ПРИНЦИПОМ
ВЗАЄМНОСТІ.**

відповідно до Віденської конвенції про правонаступництво держав щодо договорів від 23 серпня 1978 року (яка набула чинності для України 6 листопада 1996 року і передбачає, що двосторонній міжнародний договір, який у момент правонаступництва держав був чинним щодо території, що є об'єктом правонаступництва, вважається чинним між новою незалежною державою та іншою державою-учасницею, коли вони чітко про це домовились або внаслідок їх поведінки вони повинні вважатись такими, що висловили зазначену домовленість), в Україні застосовуються положення договорів між СРСР та Народною Республікою Албанія, Алжирською Народною Демократичною Республікою, Народною Республікою Болгарія, Угорською Народною Республікою, Соціалістичною Республікою В'єтнам, Грецькою Республікою, Іракською Республікою, Народною Демократичною Республікою Йемен, Республікою Кіпр, Корейською Народно-Демократичною Республікою, Республікою Куба, Румунською Народною Республікою, Туніською Республікою, Фінляндською Республікою, Федеративною Народною

Республікою Югославія, Італійською Республікою.

Також у зв'язку з офіційним оформленням правонаступництва України для неї залишається чинною Конвенція з питань цивільного процесу, що була укладена в Гаазі 1 березня 1954 року і набула чинності для СРСР з 26 липня 1967 року (Гаазька Конвенція).

НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ

Клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду подається до суду безпосередньо стягувачем (його представником) або відповідно до міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, іншою особою (її представником).

Якщо міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, передбачено подання клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземно-

го суду через органи державної влади України, суд приймає до розгляду клопотання, що надійшло через орган державної влади України.

Рішення іноземного суду може бути пред'явлено до примусового виконання в Україні протягом трьох років з дня набрання ним законної сили, за винятком рішення про стягнення періодичних платежів, яке може бути пред'явлено до примусового виконання протягом усього строку проведення стягнення з погашенням заборгованості за останні три роки.

Питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходження боржника. Якщо боржник не має місця проживання (перебування) або місцезнаходження на території України, або його місце проживання (перебування) чи місцезнаходження невідоме, питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцезнаходженням в Україні майна боржника.

Вимоги до клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду зазначені у статті 466 ЦПК України. Клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду подається у письмовій формі і повинно містити:

- 1) ім'я (найменування) особи, що подає клопотання, зазначення її місця проживання (перебування) або місцезнаходження;
- 2) ім'я (найменування) боржника, зазначення його місця проживання (перебуван-

ПРО НАДХОДЖЕННЯ КЛОПОТАННЯ ПРО НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ ІНОЗЕМНОГО СУДУ СУД У П'ЯТИДЕННИЙ СТРОК ПИСЬМОВО ПОВІДОМЛЯЄ БОРЖНИКА І ПРОПОНУЄ ЙОМУ У МІСЯЧНИЙ СТРОК ПОДАТИ МОЖЛИВІ ЗАПЕРЕЧЕННЯ ПРОТИ ЦЬОГО КЛОПОТАННЯ.

ня), його місцезнаходження чи місцезнаходження його майна в Україні;

3) мотиви подання клопотання. Суд за заявою особи, яка подає клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, може вжити передбачені ЦПК заходи забезпечення позову. Забезпечення позову допускається на будь-якій стадії розгляду такого клопотання, якщо невжиття заходів забезпечення позову може ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду.

До клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду додаються документи, передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Якщо міжнародними договорами не визначено перелік документів, що мають додаватися до клопотання, або такий договір відсутній, до клопотання додаються такі документи:

- 1) засвідчена в установленому порядку копія рішення іноземного суду, про примусове виконання якого подається клопотання;

РІШЕННЯ ІНОЗЕМНОГО СУДУ МОЖЕ БУТИ ПРЕД'ЯВЛЕНО ДО ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ В УКРАЇНІ ПРОТЯГОМ ТРЬОХ РОКІВ З ДНЯ НАБРАННЯ НИМ ЗАКОННОЇ СИЛИ, ЗА ВИНЯТКОМ РІШЕННЯ ПРО СТЯГНЕННЯ ПЕРІОДИЧНИХ ПЛАТЕЖІВ, ЯКЕ МОЖЕ БУТИ ПРЕД'ЯВЛЕНО ДО ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ ПРОТЯГОМ УСЬОГО СТРОКУ ПРОВЕДЕННЯ СТЯГНЕННЯ З ПОГАШЕННЯМ ЗАБОРГОВАНОСТІ ЗА ОСТАННІ ТРИ РОКИ.

- 2) офіційний документ про те, що рішення іноземного суду набрало законної сили (якщо це не зазначено в самому рішенні);
 - 3) документ, який засвідчує, що сторона, стосовно якої постановлено рішення іноземного суду і яка не брала участі в судовому процесі, була належним чином повідомлена про дату, час і місце розгляду справи;
 - 4) документ, що визначає, в якій частині чи з якого часу рішення іноземного суду підлягає виконанню (якщо воно вже виконувалося раніше);
 - 5) документ, що посвідчує повноваження представника (якщо клопотання подається представником);
 - 6) засвідчений відповідно до законодавства переклад перелічених документів українською мовою або мовою, передбаченою міжнародними договорами України.
- Суд, встановивши, що клопотання і документи, що додаються до нього, не оформлено

відповідно до вимог, передбачених цією главою, або до клопотання не додано всі перелічені документи, залишає його без розгляду та повертає клопотання разом з документами, що додані до нього, особі, яка його подала.

У випадку подання клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду в електронній формі документи, зазначені в пунктах 1-4, можуть подаватися у копіях, проте заявник повинен надати такі документи до суду до початку судового розгляду вказаного клопотання. У разі неподання вказаних документів клопотання повертається без розгляду, про що судом постановляється відповідна ухвала.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ КЛОПОТАННЯ

Про надходження клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду суд у п'ятиденний строк письмово

повідомляє боржника і пропонує йому у місячний строк подати можливі заперечення проти цього клопотання. Після подання боржником заперечень у письмовій формі або у разі його відмови від подання заперечень, а також якщо у місячний строк з часу повідомлення боржника про одержане судом клопотання заперечення не подано, суддя постановляє ухвалу, в якій визначає дату, час і місце судового розгляду клопотання, про що сторони повідомляються письмово не пізніше ніж за десять днів до його розгляду.

Розгляд клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду проводиться суддею одноособово у відкритому судовому засіданні. Неявка без поважних причин у судове засідання будь-якої із сторін або їх представників, стосовно яких суду відомо про своєчасне вручення їм повістки про виклик до суду, не є перешкодою для розгляду клопотання,

РІШЕННЯ ПРО НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ ІНОЗЕМНОГО СУДУ АБО ЩОДО ВІДМОВИ У ЗАДОВОЛЕННІ ТАКОГО КЛОПОТАННЯ СУД ПРИЙМАЄ НЕ РАНІШЕ, АНІЖ ЧЕРЕЗ МІСЯЦЬ З ДНЯ НАДХОДЖЕННЯ КЛОПОТАННЯ ДО СУДУ.

якщо будь-якою із сторін не було порушено питання про перенесення його розгляду. Розглянувши подані документи та вислухавши пояснення сторін, суд постановляє ухвалу про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду або про відмову у задоволенні клопотання з цього питання. Копія ухвали надсилається судом сторонам у триденний строк з дня постановлення ухвали. Якщо в рішенні іноземного суду суму стягнення зазначено в іноземній валюті, то суд, який розглядає це клопотан-

ня, визначає суму в національній валюті за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали. Таким чином, можна дійти висновку, що рішення про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду або щодо відмови у задоволенні такого клопотання суд приймає не раніше, аніж через місяць з дня надходження клопотання до суду. Разом з тим, варто зазначити, що чіткого строку, в який має бути розглянуто вказане клопотання, законодавець не встановив, що у свою чергу призводить до тривалих затягувань розгляду таких клопотань.

ПРАВО НА ВІДМОВУ

Клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду не задовольняється у випадках, передбачених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Якщо міжнародними договорами такі випадки не передбачено, у задоволенні клопотання може бути відмовлено:

- 1) якщо рішення іноземного суду за законодавством держави, на території якої воно постановлено, не набрало законної сили;
- 2) якщо сторона, стосовно якої постановлено рішення іноземного суду, була позбавлена можливості взяти участь у судовому процесі через те, що їй не було належним чином і вчасно повідомлено про розгляд справи;
- 3) якщо рішення ухвалене у справі, розгляд якої належить виключно до компетенції суду або іншого уповноваженого органу України;
- 4) якщо раніше ухвалене рішення суду України у спорі між тими самими сторонами, з того самого предмета і на тих самих підставах, що набрало законної сили, або якщо у провадженні суду України є справа у спорі між тими самими сторона-

ми, з того самого предмета і на тих самих підставах, яка порушена до часу відкриття провадження у справі в іноземному суді;

- 5) якщо пропущено встановлений міжнародними договорами та ЦПК строк пред'явлення рішення іноземного суду до примусового виконання в Україні;
- 6) якщо предмет спору за законами України не підлягає судовому розгляду;
- 7) якщо виконання рішення загрожувало б інтересам України;
- 8) якщо раніше в Україні було визнано та надано дозвіл на виконання рішення суду іноземної держави у спорі між тими самими сторонами, з того самого предмета і на тих самих підставах, що і рішення, що запитується до виконання;
- 9) в інших випадках, встановлених законами України.

Ухвала про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду або про відмову у задоволенні клопотання з цього питання може бути оскаржена до суду апеляційної інстанції протягом п'ятнадцяти днів з дня проголошення.

На підставі рішення іноземного суду та ухвали про надання дозволу на його примусове виконання, що набрала законної сили, суд видає виконавчий лист, який пред'являється для виконання в порядку, встановленому законом.

ВИКОНАННЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

Особливу увагу необхідно звернути і на наявність рішень іноземних судів, що не підлягають примусовому виконанню. За загальним порядком,

таке рішення визнається в Україні, якщо його визнання передбачено міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, подається заінтересованою особою до суду в порядку, аналогічному для подання клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, з урахуванням особливостей, визначених цією главою.

До клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, додаються такі документи:

- 1) засвідчена в установленому порядку копія рішення іноземного суду, про визнання якого порушується клопотання;
- 2) офіційний документ про те, що рішення іноземного суду набрало законної сили, якщо це не зазначено в самому рішенні;
- 3) засвідчений відповідно до законодавства переклад перелічених документів українською мовою або мовою, передбаченою міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Про надходження клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, суд у п'ятиденний строк письмово повідомляє заінтересовану особу і пропонує їй у місячний строк подати можливі заперечення проти цього клопотання. Після подання заінтересованою особою заперечень

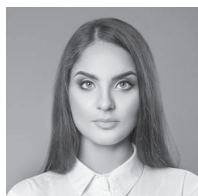

УХВАЛА ПРО ВИЗНАННЯ В УКРАЇНІ РІШЕННЯ ІНОЗЕМНОГО СУДУ АБО ПРО ВІДМОВУ У ЗАДОВОЛЕННІ КЛОПОТАННЯ ПРО ВИЗНАННЯ РІШЕННЯ ІНОЗЕМНОГО СУДУ, ЩО НЕ ПІДЛЯГАЄ ПРИМУСОВОМУ ВИКОНАННЮ, ТАК САМО МОЖЕ БУТИ ОСКАРЖЕНА ДО СУДУ АПЕЛЯЦІЙНОЇ ІНСТАНЦІЇ ПРОТЯГОМ П'ЯТНАДЦЯТИ ДНІВ З ДНЯ ПРОГОЛОШЕННЯ.

у письмовій формі або у разі її відмови від подання заперечень, а також якщо у місячний строк з часу повідомлення заінтересованої особи про одержане судом клопотання заперечення не подано, суддя постановляє ухвалу, в якій визначає дату, час і місце судового розгляду клопотання, про що заінтересовані особи повідомляються письмово не пізніше ніж за десять днів до його розгляду.

Розгляд клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, проводиться суддею одноособово у відкритому судовому засіданні в порядку, аналогічному до порядку розгляду клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду.

Ухвала про визнання в Україні рішення іноземного суду або про відмову у задоволенні клопотання про визнання рішення іноземного суду, що не підлягає примусовому виконанню, так само може бути оскаржена до суду апеляційної інстанції протягом п'ятнадцяти днів з дня проголошення. ■

ОЛЕНА ЖЕРЕБЕНКО

Адвокат

Шлюби, як відомо, укладаються на небесах. Але коли романтика закінчується, починаються суто земні проблеми. І нерідко ситуація загострюється настільки, що хтось із подружжя першим промовляє фатальне: «Розлучення!». Але, як показує практика, це не завершення життєвої бурі, а тільки її початок. Адже попереду — розподіл так званого «сімейного пирога». Полегшити це дійство може лише заздалегідь укладений шлюбний договір.

“

ПЕРЕД ОДРУЖЕННЯМ СКЛАДНО ДУМАТИ ПРО РЕЧІ ПРАГМАТИЧНІ, АЛЕ ЖИТТЯ ДОВОДИТЬ, ЩО ОСОБИ, ЯКІ СКЕПТИЧНО ВІДНОСЯТЬСЯ ДО ІНСТИТУТУ ШЛЮБУ, НЕРІДКО ВИЯВЛЯЮТЬСЯ ПРАВИ. В ДЕЯКИХ ВИПАДКАХ ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР ГРАЄ ПРЕВЕНТИВНУ РОЛЬ І МОЖЕ ПЕВНИМ ЧИНОМ ВПЛИНУТИ НА РІШЕННЯ ЩОДО РОЗЛУЧЕННЯ.

ШЛЮБНИЙ КОНТРАКТ: ЗА І ПРОТИ

Для розвинених капіталістичних країн шлюбний контракт має історію, за тривалістю порівняну з історією самої держави. В нашій країні це досить нове явище, однозначне ставлення до нього ще не виробилося. Більшість населення, особливо жінки, скептично ставляться до укладення такого договору, вважаючи, що основою щасливого сімейного життя є любов, повага та довіра. Однак, враховуючи статистичні дані щодо кількості розлучень в Україні, все більше українців починають більш передбачливо підходити до створення сім'ї.

Звичайно, перед одруженням складно думати про речі прагматичні, але життя (а точніше, статистика розлучень) доводить, що особи, які скептично відносяться до інституту шлюбу, нерідко виявляються праві. В деяких випадках шлюбний договір грає превентивну роль, адже чітко визначені в документі майнові позиції сторін можуть певним чином вплинути на рішення щодо розлучення.

Але навіть фахівці із сімейного права не мають єдиної позиції стосовно шлюбного договору. Деякі з них навіть впевнені в необхідності визнавати його недійсним в зв'язку з певним «неусвідомленням» сторін його умов, перебуваючи в стані закоханості.

Щодо статистики, то лише 10 % осіб, що вступають у шлюб, укладають шлюбний договір, в Європі це кожна третя шлюбна пара, в США кожна друга, а в Україні — не більше 300 сімей на рік. В нашій державі шлюбний договір підписують переважно заможні жителі мегаполісів, підприємці, політики, актори, співаки, бізнесмени або

їх «спадкоємці». Найчастіше такі договори укладають жителі міст Києва та Одеси, а найрідше — Сум та Миколаєва. Частіше всього ініціаторами укладення виступають чоловіки.

ЩО ТАКЕ ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР?

На мою думку, це спроба проникнення сухої юридичної логіки в тонку сферу почуттів, своєрідний компроміс між любов'ю до себе і любов'ю до іншої людини. І все ж таки, мабуть, абсолютна більшість людей, що підписує шлюбний договір, має надію ніколи більше до нього не повертатись.

Відповідно до Сімейного кодексу України, шлюбний договір — це договір, яким регулюються майнові відносини між подружжям, визначаються їхні майнові права й обов'язки як подружжя та батьків.

Важливо! Даним документом неможливо врегулювати особисті відносини подружжя, або ж особисті відносини одного з подружжя з дітьми. Шлюбний договір не може зменшувати обсягу прав дитини, що передбачені Сімейним кодексом, а також ставити одного з подружжя у надзвичайно невідгідне матеріальне становище (ст. 93 СКУ).

Закон вимагає письмової форми шлюбного договору і нотаріального посвідчення. Якщо шлюбний договір укладено до реєстрації шлюбу, він набирає чинності у день реєстрації шлюбу. Якщо шлюбний договір укладає подружжя, він набирає чинності у день його нотаріального посвідчення. Також сторони можуть встановити загальний строк дії договору, строки тривалості окремих прав та обов'язків, чинність догово-

ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР — ЦЕ ДОГОВІР, ЯКИМ РЕГУЛЮЮТЬСЯ МАЙНОВІ ВІДНОСИНИ МІЖ ПОДРУЖЖЯМ, ВИЗНАЧАЮТЬСЯ ЇХНІ МАЙНОВІ ПРАВА Й ОБОВ'ЯЗКИ ЯК ПОДРУЖЖЯ ТА БАТЬКІВ.

ДАНИМ ДОКУМЕНТОМ НЕМОЖЛИВО ВРЕГУЛЮВАТИ ОСОБИСТІ ВІДНОСИНИ ПОДРУЖЖЯ, АБО Ж ОСОБИСТІ ВІДНОСИНИ ОДНОГО З ПОДРУЖЖЯ З ДІТЬМИ.

ру або окремих його умов після припинення шлюбу.

Кому шлюбний договір буде доречним? З вказаним договором безпечніше буде особам, які: одружуються з іноземними громадянами, представниками іншого віросповідання; є матеріально забезпеченими, політиками, представниками шоу-бізнесу; несуть тягар матеріального забезпечення сім'ї самостійно; хочуть документально забезпечити виконання батьківського обов'язку на утримання дітей.

В ШЛЮБНОМУ ДОГОВОРІ ВАРТО ВИЗНАЧИТИ НАСТУПНЕ:

- майно, яке дружина, чоловік передає для використання на спільні потреби сім'ї, правовий режим майна, подарованого подружжю у зв'язку з реєстрацією шлюбу. Якщо у шлюбному договорі зафіксовано, що один із подружжя передає на потреби сім'ї певну суму або майно, це може бути використано в суді як доказ при визначенні частки кожного із подружжя у майні, набутого під час шлюбу;

**ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР,
НЕЗВАЖАЮЧИ НА ПСИХОЛОГІЧНІ
ТА ЕМОЦІЙНІ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ,
НАЦІОНАЛЬНІ ТРАДИЦІЇ,
УКРАЇНСЬКУ МЕНТАЛЬНІСТЬ,
ВСЕ Ж ТАКИ ВИКОНУЄ ВАЖЛИВУ
ДИСЦИПЛІНУЮЧУ ТА ГАРАНТІЙНУ
ФУНКЦІЮ ДЛЯ КОЖНОГО
З ПОДРУЖЖЯ.**

- майно, набуте під час шлюбу, що буде вважатись особистою приватною власністю кожного з подружжя або спільною частковою власністю подружжя;
- варіанти розподілу майна в разі розірвання шлюбу, адже згідно з положеннями Сімейного кодексу майно, набуте подружжям за час шлюбу є спільною сумісною власністю подружжя. А тому в даному випадку шлюбний договір — це можливість подружжя врегулювати свої майнові відносини на власний розсуд, відступивши від положень Сімейного кодексу;
- використання належного подружжю майна для забезпечення потреб дітей або інших осіб. Наприклад, можна прописати положення про те, що дитина одного з подружжя від попереднього шлюбу має право на проживання у житлі іншого з подружжя;
- визначити особливості проживання у житловому приміщенні, яке належить одному з подружжя чи є їхньою спільною власністю, їхніх родичів;
- домовитися про надання утримання одному з подружжя незалежно від непрацездатності та потреби у мате-

ріальній допомозі на певних умовах;

- визначити умови, розмір та строки виплати аліментів. В разі невиконання одним з подружжя свого обов'язку за договором аліменти можливо стягнути на підставі виконавчого напису нотаріуса;
- встановити можливість припинення права на утримання одного з подружжя у зв'язку з одержанням ним майнової (грошової) компенсації. Право на утримання виникає у того з подружжя, хто є непрацездатним і потребує матеріальної допомоги. У шлюбному договорі право на утримання може бути передбачено і для того подружжя, хто є працездатним, незалежно від матеріального стану останнього;
- включити до шлюбного договору будь-які інші умови щодо правового режиму майна, якщо вони не суперечать моральним засадам суспільства.

Законодавець допускає внесення змін до шлюбного договору (крім змін в односторонньому порядку). Угода про зміну шлюбного договору також нотаріально посвідчується. На вимогу одного з подружжя шлюбний договір за рішенням суду може бути змінений, якщо цього вимагають його інтереси, інтереси дітей, непрацездатних повнолітніх дочки, сина, що мають істотне значення. Наприклад, у разі змін обставин життя (хвороба, інвалідність дитини) сторона, з якою залишилась хвора дитина, може звернутися до суду з позовом про збільшення, зазначеної раніше у шлюбному договорі, своєї частки у майні, набутому під час шлюбу.

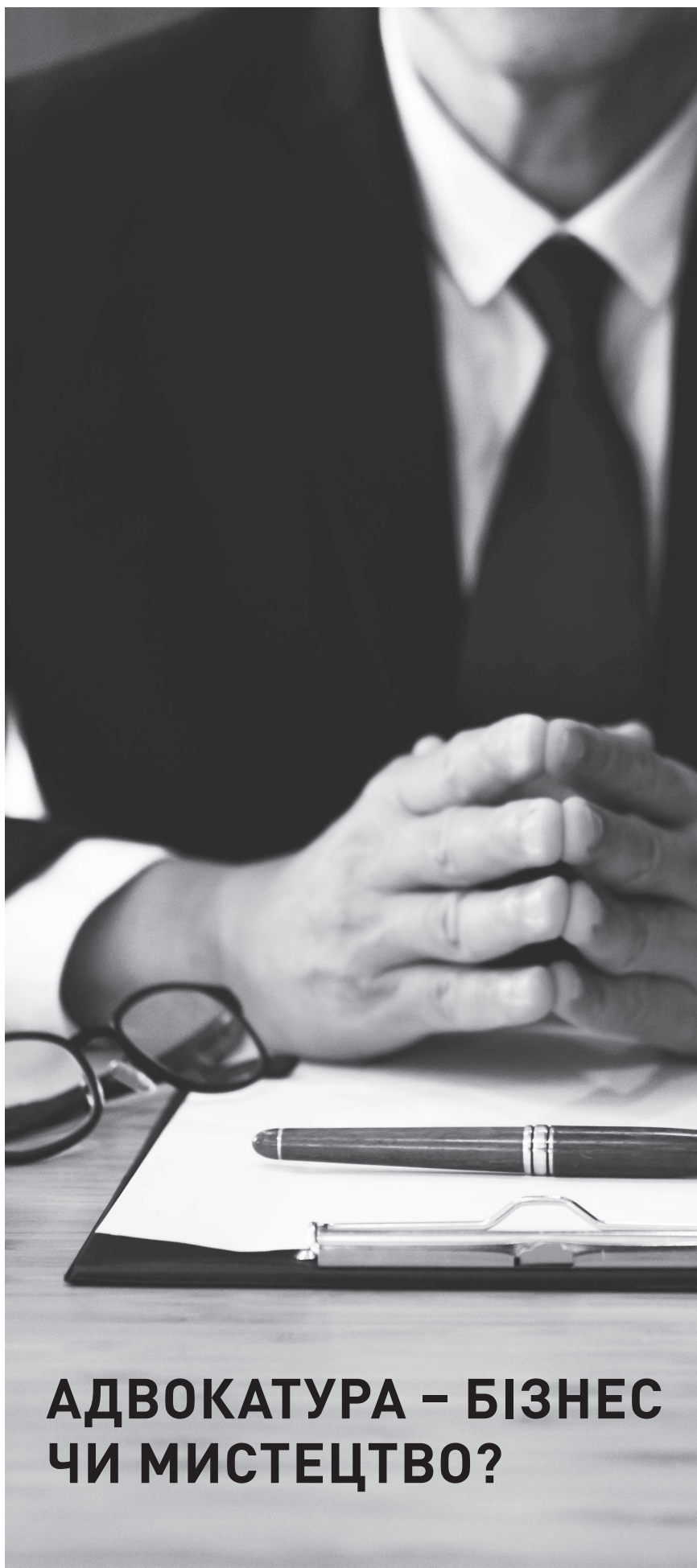
В разі домовленості подружжя може подати заяву про відмову від шлюбного договору, адже в будь-якому випадку свобода договору передбачає і дає можливість тим особам, шлюб між якими розірвано, відмовитись від нього. Також в разі неможливості його виконання з підстав, що мають істотне значення, шлюбний договір може бути розірваний за рішенням суду на вимогу одного з подружжя або взагалі визнаний недійсним (у разі наявності підстав для визнання правочину недійсним відповідно до ЦК України).

ЗА ЧИ ПРОТИ?

Серед плюсів шлюбного договору можна виділити те, що він вберігає подружжя від проблемних судових процесів в разі поділу майна, стає додатковим фактором міцності сім'ї, є гарантією захисту майнових прав кожного з подружжя.

Головним мінусом можна назвати проблему підняття цього питання. Адже навіть сам факт початку розмови про необхідність шлюбного контракту викликає підозри стосовно корисливих цілей і намірів укладення шлюбу. Також важливо пам'ятати, що кохання є основою для шлюбного договору, а не навпаки, а тому договір не може бути єдиною та домінуючою підставою укладення шлюбу.

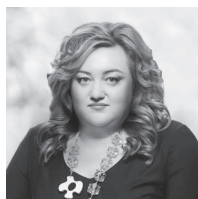
Підсумовуючи викладене, слід погодитися, що шлюбний договір, незважаючи на психологічні та емоційні застереження, національні традиції, українську ментальність, все ж таки виконує важливу дисциплінуючу та гарантійну функцію для кожного з подружжя. ■

АДВОКАТУРА – БІЗНЕС ЧИ МИСТЕЦТВО?

За офіційними даними Міністерства освіти та науки України, в нашій країні близько 2000 навчальних закладів, які щороку випускають юристів. Більшість з тих, хто отримав юридичну освіту, жодного дня не працюватимуть за спеціальністю... Ті ж, хто все-таки наважиться розпочати свою юридичну кар'єру, через деякий час зрозуміє, що для того, аби сьогодні бути успішним адвокатом, мало знати закони та розуміти останні законодавчі тенденції. Потрібно бути стратегом, дипломатом, психологом, юристом та маркетологом. Аби досягти успіху, потрібно розуміти сьогодення та вміти прогнозувати майбутнє. Згодом приходить розуміння того, що адвокатура — це не так легко й просто, і адвокату доводиться постійно шукати баланс між справедливістю та доцільністю. Аби тримати таку рівновагу, потрібно бути не лише професіоналом екстра-класу, але й справжнім митцем, який постійно шукає нові форми прояву свого професійного «я».

Отже, адвокатура — бізнес чи мистецтво? Таке питання ми поставили відомим адвокатам та керівникам адвокатських об'єднань.

РЕГІНА ГУСЕЙНОВА-ЧЕКУРДА

Адвокат, партнер
АО «ЮСТЕМ»

В адвокатурі завжди є місце для творчості. Чи є конкуренція на ринку? Так, безперечно. Зараз для того, щоб почати працювати, загальних знань замало. Важливо розуміти, наскільки конкурентний продукт ти зможеш розробити, як швидко зможеш просунути цей продукт на ринку.

Як приклад можу навести продукт, який я вивела на ринок у 2016 році, — заповнення електронних декларацій суб'єктів, уповноважених на виконання функцій держави та місцевого самоврядування. Щойно 2014 року було прийнято Закон України «Про запобігання корупції», я зрозуміла, що заповнення декларацій буде конкурентним продуктом. Хоча у це слабо вірили колеги і навіть мій партнер, Сергій Григорович Делєдивка, ставився дещо скептично. Проте, зараз я можу сказати, що ми лідери цього ринку.

Разом із заповненням декларацій ми створили ще один юридичний продукт — супровід повних перевірок електронних декларацій. Цю послугу можуть пропонувати лише адвокати, які мають великий досвід заповнення декларацій, читають та вивчають усі роз'яснення НАЗК.

Ще один бік адвокатури — це постійний пошук балансу між справедливістю для клієнтів

та громадською думкою. Ми надаємо послуги публічним особам, а вони рідко бувають янголами. Тяжко протистояти непопулярному образу «захисника негідника».

Хоча адвокати постійно пояснюють, що надають правову допомогу і не зобов'язані любити клієнта чи поділяти його політичні погляди, нас часто ототожнюють з клієнтом. І тут важливу роль грає образ адвоката. Як він формується? Робота адвоката вже давно перестала бути роботою в кабінетах і судах, вони заповнили радіо і телебачення, деякі з них навіть є ведучими програм. Адвокати використовують будь-яку можливість публічності, бажають бути впізнаваними, медійними персонами. А персональний бренд — це теж творчість.

МАРИНА СЕМЕНОВА

Керуючий партнер
ЮФ «Семенова і Партнери»

Серед юридичної спільноти не стихають спори між представниками «бізнес-адвокатури» та тими, хто вважає, що адвокатська діяльність ніяк не може бути бізнесом, а гонорар як єдина форма винагороди адвоката за своєю природою суттєво відрізняється від форми оплати юридичних послуг.

Багаторічний досвід керування юридичної фірмою, яка безпосередньо стикнулася не тільки з економічною, але і з політичною

кризою, дає мені підстави стверджувати, що адвокатура — це одночасно і бізнес, і мистецтво.

Професійний адвокат, особливо якщо він є партнером адвокатського бюро або об'єднання, повинен забезпечити безперебійну роботу своєї команди, зокрема шляхом залучення постійного вхідного фінансового потоку та формування клієнтської бази. Без цього продовження діяльності призводить до виникнення збитків, а мотивація отримувати нові та відточувати наявні професійні навички суттєво падає.

Навички стратегічного планування партнер повинен об'єднувати з глибокими професійними знаннями та професійними здібностями. При цьому досконале знання змісту нормативних актів, безумовно, є необхідною, але не головною ознакою майстерності. На сьогоднішній день високо цінується нетворкінг, навички віртуозного володіння основними типами публічного мовлення, вміння нестандартно мислити та творчо підходити до розробки стратегії захисту, аргументовано відстоювати свою точку зору перед будь-яким опонентом. Все це і робить адвокатуру справжнім мистецтвом.

Але, якщо говорити про випускників, які тільки прагнуть займатися адвокатською діяльністю, слід зауважити, що професійне мистецтво може з'явитися тільки згодом, після декількох вдалих або невдалих спроб захисту інтересів клієнтів, тому що негативний досвід і бажання все виправити нерідко є найбільш великим поштовхом до власного розвитку.

АРТЕМ ДОНЕЦЬ

Адвокат, керуючий партнер
АО «Донець та Партнери»

Особисто для мене питання, чим є адвокатура — бізнесом чи мистецтвом, має абсолютно чітку відповідь, при чому вже давно. Спробую пояснити свою точку зору.

Бізнес — це законна підприємницька діяльність, що спрямована на отримання прибутку, а мистецтво — вид людської діяльності по відображенню реальності, як її сприймає автор через почуття чи осмислення. Але ще є й інше визначення мистецтва — досконалість в якійсь галузі. Тобто, мистецтво — синонім майстерності.

Дійсно, за допомогою адвокатської діяльності багато людей заробляє собі на життя, багато хто робить це успішно і отримує від цього значні прибутки і, сподіваюсь, неабияке задоволення. Але чи можна вважати мас-продукт, головним призначенням якого є саме отримання прибутку власником бізнесу, — мистецтвом? Наприклад, чи є мистецтвом продукт мережі фаст-фуду із мільйонами клієнтів та мільярдами прибутку по всьому світі? Гадаю, радше ні. А чи залишається мистецтвом філігранно виконана послуга адвоката, ринкова вартість якої значно вища за сплачені за неї клієнтом кошти? Твій витвір коштує саме стільки, скільки за нього готові заплатити. Не треба тішити себе надією на інше. Тому здорова сучасна адвокатура — це річ в собі, це феномен,

це майже поєднання двох непоєднуваних напрямків — ремесла (бізнесу) та мистецтва.

Сучасна адвокатура — це мистецтво виконання складної роботи, завдяки якій можна добре заробляти, але в той же самий час, це може бути і бізнесом, технологічність процесів, якість продуктів та вплив на оточення якого робить з нього щось більше, ніж ремесло, переводить його в розряд мистецтва.

Тож я впевнено можу сказати: адвокатура — це баланс. Це рівноважне поєднання мистецтва, суспільного служіння, просвітницької і правозахисної діяльності, із зароблянням грошей, продажами, роботою із клієнтами і персоналом, конкуренцією і співпрацею на ринку. Це розумне поєднання. Це синергія двох протилежних за природою явищ, одне з яких весь час якісно трансформується в інше, а потім навпаки, і так нескінченно.

Адвокатура — це філософія, це стиль життя, образ мислення, це світогляд. Ти ніколи не «вимкнеш» в собі адвоката, ідучи з роботи додому. Ти не перестанеш думати, звертати увагу на окремі моменти, кваліфікувати дії і ситуації, осмислювати природу правовідносин і роль людей. Ти цілодобово вивчаєш, думаєш, аналізуєш, синтезуєш а потім втілюєш в життя.

День за днем, місяцями і роками ти відшліфовуєш свої суто ремісничі здібності після закінчення вишу до рівня майстра, який творить справжні шедеври. Або ж залишаєшся ремісником, який знає, як добре робити свою справу, не прагнучи до зірок. Але все ж таки іноді із заздристю будеш дивитися на шедеври колег — витвори справжнього юридичного мистецтва стрункості

думок, добра та людських чеснот, які можна втілити у житті в захисті, представництві, консультуванні, нормотворчості та правозастосуванні.

Адвокат — це митець права або правник прекрасного. Тут вже визначається кожен сам.

АНДРІЙ ТРИГУБ

Асоційований партнер АО
«Скляренко, Сидоренко та
Партнери», к.ю.н.

Видатний український філософ та мислитель Григорій Сковорода свого часу запропонував ідею «сродної праці». Вона полягає у тому, щоб кожен член суспільства займався улюбленою справою, адже в такому разі він робитиме її творчо, професійно та із задоволенням. У свою чергу, Альберт Ейнштейн також говорив: «Прагни не того, щоб домогтися успіху, а того, щоб твоє життя мало сенс».

На мій погляд, ці ідеї зберігають актуальність і для сучасного адвоката, адже адвокат, якому не до душі його професія, навряд чи стане успішним та матиме стабільне задоволення від роботи, навіть якщо він має хороші здібності бізнесмена. Натомість, адвокат, котрий не може назвати себе бізнесменом, проте любить професію, може бути щасливим навіть при скромних гонорах. Найбільше пощастило тому, хто відчуває адвокатуру своїм покликанням та при цьому добре вміє вести бізнес.

Отже, адвокатура, у першу чергу, — це мистецтво, а вже потім — бізнес. ■

**КОСТЯНТИН
ДОРОШЕНКО:
«ДОПОМАГАТИ – ЦЕ
БАЗОВИЙ ПРИНЦИП
ДІЯЛЬНОСТІ
АДВОКАТА»**

Про особливості адвокатської практики, досвід ведення юридичного бізнесу та перспективи професії розповідає Костянтин Дорошенко, адвокат, іменний партнер АО «Лещенко, Дорошенко і партнери»

“

АДВОКАТ — ЦЕ НЕ ПРОСТО МОЯ ПРОФЕСІЯ, ЦЕ МІЙ LIFESTYLE. НА СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ Я МОЖУ СТВЕРДЖУВАТИ, ЩО КОЛИ У 2013 РОЦІ ПОДАВ ДОКУМЕНТИ ДЛЯ ОТРИМАННЯ СВІДОЦТВА ПРО ПРАВО НА ЗАНЯТТЯ АДВОКАТСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ І ОТРИМАННЯ СТАТУСУ АДВОКАТА — Я ЗРОБИВ ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР СВОГО МАЙБУТНЬОГО.

— Бути адвокатом — що це для Вас означає?

— Перш за все, це — професія, в якій створено всі умови для самореалізації і, напевно, єдина юридична професія, в якій успіх та професіоналізм залежить від своїх власних зусиль для досягнення бажаного. Для мене бути адвокатом — це результат мого життєвого пошуку та шляху, що приносить мені також і особисте задоволення. Адвокат — це не просто моя професія, це мій lifestyle. На сьогоднішній день я можу стверджувати, що коли у 2013 році подав документи для отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю і отримання статусу адвоката — я зробив правильний вибір свого майбутнього.

Говорячи про адвокатуру, не можна оминати і проблемні питання професії. Серед проблем, які на сьогодні існують в адвокатурі України та які пов'язані з професійною діяльністю, потрібно, як на мене, окреслити головну — ототожнення адвоката з його клієнтом. Це призводить до неправомірних посягань на майно адвокатів, здоров'я і навіть життя. Через ототожнення клієнтів з адвокатами інколи страждають навіть їх сім'ї. Суспільство, на жаль, не розуміє, хто такий адвокат, в чому полягає його діяльність, яку надважливу функцію він виконує у державі. Тому нагальною необхідністю є заповнення цього інформаційного вакууму, зміна свідомості і ставлення людей до діяльності адвоката. Ця проблема потребує якнайшвидшого вирішення, адже безпека й захищеність адвоката підвищує якість правової допомоги.

— Яким чином професія впливає на Ваші життєві принципи?

— Будь-яка професія залишає свій професійний відбиток на принципах людини і формує її мораль, не виключенням із цього правила є і професія адвоката. По знаку зодіаку я Терези, яким властиве відчуття справедливості, а професія адвоката остаточно його загострила. Таким чином, підвищене відчуття справедливості стало моїм життєвим принципом. Дуже чутливо реагую на несправедливість, а її в житті, на жаль, надто багато.

Другий принцип — відвертість у спілкуванні з людьми. Вважаю, що саме відвертість і довіра створює сприятливі умови для будь-яких взаємовідносин, як із клієнтами, так і в сім'ї, з друзями, партнерами, колегами і знайомими.

Ну і третій принцип, який сформувала професійна діяльність — це необхідність допомагати. Якщо це у твоїх силах — допоможи, або ж зроби свій вклад у допомогу тому, хто її потребує, виходячи із власних можливостей. І не обов'язково це завжди робити оплатно. Допомагати — це базовий і ключовий принцип діяльності адвоката, який вийшов для мене за рамки професійної діяльності й укорінився у повсякденному житті.

— Розкажіть про історію створення Вашої адвокатської компанії.

— Адвокатське об'єднання «Лещенко, Дорошенко і партнери» юридично з'явилося на світ 12 березня 2015 року, а фактично — влітку 2014 року. Ідея створення АО з моїм студентським другом виникла миттєво і не

ДОПОМАГАТИ — ЦЕ БАЗОВИЙ І КЛЮЧОВИЙ ПРИНЦИП ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА, ЯКИЙ ВИЙШОВ ДЛЯ МЕНЕ ЗА РАМКИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ Й УКОРІНИВСЯ У ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ.

була спланованою. З Олександром Лещенком я познайомився в Одесі, коли ще був абітурієнтом та вступав до Одеської національної юридичної академії, і з того моменту всі п'ять років навчання ми прожили в одній кімнаті гуртожитку. Навесні 2014 року Олександр, який вже був викладачем Одеської юридичної академії, приїжджав до Києва для прийняття іспитів, і під час нашої зустрічі у ресторані спонтанно зародилася ідея нашого об'єднання та створення АО. Наше бачення професійної діяльності й розвитку в усьому співпало, тому за кілька місяців Олександр залишив Одесу та переїхав до Києва. Зізнаюсь відверто — я пишаюсь нашим АО, адже ми створили та розвивали його, як кажуть, «з нуля», без будь-якої сторонньої допомоги, титанічною працею, самовіддачею та винахідливістю. На сьогодні це команда з 10 професіоналів, які віддано роблять нашу спільну справу. За цей час до нас приєднався ще один партнер — Олександр Телешецький, який органічно доповнив нашу команду. В планах на майбутнє — тільки зростання і шлях вперед, до успіху! Окрему вдячність за підтримку у створенні АО хочу висловити своїй родині, яка і сьогодні надихає мене

професійно розвиватися та працювати так, щоб вони із гордістю могли казати: це мій чоловік, тато, син, онук, племінник...

— На Вашу думку, як у найближчі десятиліття розвиватиметься професія юриста, адвоката?

— Коли живеш в епоху змін, важко щось передбачати на десятиліття вперед. Адже кожна нова влада в Україні, запроваджуючи нові закони та правила, впливає на адвокатуру. В останні п'ять років відбулося багато змін оборонної, правоохоронної діяльності, судової системи України. Разом з тим, новообраний Президент України вже зазначив, що судова і правоохоронна система знову потребують реформування, тобто в найближчі п'ять років ми також будемо переживати епоху змін, і чи будуть вони на краще — невідомо. Але, безумовно, ці зміни будуть стосуватися і адвокатури.

Щодо розвитку самої професії, то з 2012 року в адвокатурі розпочався певний якісний прорив, який триває й

КОНКУРЕНЦІЯ СПОНУКАЄ ДО ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ НАДАННЯ ПОСЛУГ, ПОСИЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОСТІ НАВИЧОК АДВОКАТА, А КЛІЄНТ ШУКАЄ САМЕ ЦЕ. КЛІЄНТ ДАВНО ВЖЕ ГОТОВИЙ ПЛАТИТИ ЗА ВИСОКУ ЯКІСТЬ ПРАВНИЧОЇ ДОПОМОГИ, А НЕ ВИКЛЮЧНО ЗА БРЕНД, А ТОМУ РОЗВИТОК ПРОФЕСІЇ У ПОЗИТИВНІЙ ДИНАМІЦІ ЩЕ НА ДЕСЯТИЛІТТЯ ВПЕРЕД ТОЧНО ЗАБЕЗПЕЧЕНИЙ.

досі. Наразі адвокати у професійному плані значно випереджають своїх опонентів з правоохоронних органів, але зупинятися та зазнаватися не варто, аби не втратити ті позиції, які маємо на сьогоднішній день.

Також всередині професії вже зараз є помітним виділення певних адвокатів і юридичних фірм у різноманітні спеціалізації, тому можу припустити, що в майбутньому відбудеться поділ ринку юридичних послуг на спеціалізації. Це, скоріш за все, обумовлено введенням на конституційному рівні

монополії адвокатів на надання правничої допомоги, що створює великий наплив нових людей у професію, але не думаю, що це вплине на кількість роботи та поділ ринку. Навпаки, конкуренція спонукає до підвищення якості надання послуг, посилення професійності навичок адвоката, а клієнт шукає саме це. Клієнт давно вже готовий платити за високу якість правничої допомоги, а не виключно за бренд, а тому розвиток професії у позитивній динаміці ще на десятиліття вперед точно забезпечений. ■

Послуги з банківського кредитування

- консультування на предмет вибору оптимального інструменту залученого фінансування;
- структурування проектів із залученням фінансування;
- надання допомоги в підготовці основних документів для отримання банківського фінансування;
- повний юридичний супровід оформлення кредитних відносин, в тому числі подальше обслуговування кредитних договорів та договорів забезпечення;
- досудовий та судовий захист клієнта у кредитних та забезпечувальних відносинах.

**ТУТ МОЖЕ БУТИ
ВАША РЕКЛАМА
(044) 568-00-77**

ЧИТАЙТЕ НАС В ІНТЕРНЕТІ

WWW.FEMIDA.UA

ПОШУК

